

Védbeszédék.

Funtákovies. Tettes törvényszék! Hízelgek magamnak, hogy nekem adatott a védelem részéről az első szó. Igen is! A világ felőlem, mint első szónokról és védőről beszél. Igen is! Felette örvendek, hogy nem ötvös; hanem én nyitok kaput a saktereknek. Igen is! Én ártatlanoknak találok őket a rituális gyilkosságban. Erről szentül megvagyok győződve, mert álmomban megjelent a szerencsétlenül kimult Eszter képe és ő egyenesen meghazudtolt engem. Igen is! Az tény hogy talán meggyilkoltatott, de nem ilyen formán. Móriczra nem lehet adni semmit, a többi pedig semmit sem látott. A hullá csempészet pedig nem tekinthető csempészetnek mert az a tutaj alatt uszva jött Dadáig, s elvégre csak megkell állani valahol a tárgynak ha az hullá is? És kérdem, lehetnek-e bűnösök azok az emberek, akik azt a szerencsétlen hullát kifogták, és a partra tették? Vétkekesek-e ha abban a szerencsétlen Esztert felismerni vélték? — Oh nem, és százszor nem! Ők ártatlanok, és így valamennyien azok. Kérem őket felmenteni.

Friedmanerl. Tekinthes Thürvényszék! Én vagyok a második védő. Sojnálók hogy khikkell jelenthenem, hogy én védelezek olyan dolgokat a mi khépthelenség, a mi soha se megne. thürthénthe. Hogy phedig megne thürthénthe a rithoális gyilkosság, avval bizonyítok, hogy én is zsidó vagyok. Nekhem tehát tudnom kell, hogy igaz-e az vagy sem. Ha én azthat mondanám hogy ezek a lengyel zsidók itthen, akhik az én rokhnaim mert mi zsidók nem theszünk khülömség egymás khüzt, csak hogy én thanult zsidó vagyok és magyar hazafi, ezek pedig thanulatlan szegény zsidók akhikhet tiszthelem, mert mondom rokhnaim, — tehát hogy űk khörösztény vére szonyóhoznának az oly khoholmány a mely sak a nép khözött elvan terjedve. És hogy ha elvan terjedve azt űk thodják miért van eltherjedve, tehát mondom és szenthül állítom, hogy itt nines rithoális gyilkosság. Itt más valaminek, valami thévedésnek khöll lenni a dologban. A szemekböl is látszik tekhinthes thürvényszék hogy árthatlanok. Thessék űkhet felmentheni.

Haumannerl. Az orszá gjölésen ha ilyen indítvány, mint a minő itt théthetik, mely a józan ész és erkölcsök felforgathására van irányozva, - hogy röpkhe szóval éljek, - pharlamenhti stathariomot gyakhorolnának fülötthe, és egyszerően naphirendre thérnének. De nem ám Nyiregyházán! Egy pharasztt asszonyrak állithólag elveszett egy leánya és phonoszra ment a szolgabíróhoz, ez a szolgabíró nagyon okhosan cselekedett hogy egyszerően khörözthetthe, a mi khibizonyosodott, hogy csakogyan nem lehet megthonálni az az Eszther. Hanem mi thürhénthe? Mai napság a vallás szabadság khorszakhában, midőn szuezi csatornaban khalális van, a Gothard khi van furva, a thenger alatt és khezdenek bujkhálni a civilizációban, - és csak itthen nem ösmerik el, hogy a zsidóság orthodoxyájában nines rithoális gyilkosság. Ezen örülethes mesét a vármegye fejtől, erkholesthehen, thürvénythelen uthon hajhászrak hazug bizonyithékhokat a falosi bíróság (Nagy zugás.)

Elnök. Tanuljon előbb illedelmet és tisztességet, mert ily hang és gyanusítás csapszékbe való. Nem korcsmáros volt az apja?

Haumannerl. Instálom egy nagy hotelba csaphos, khésőbb bérlő volt. - A szarvasmarháknál, mint theszem a gójaknál is, az átöröklött sajátság akkhor fordul elő az uthódoaknál, mikor már érett khorra jutnak és elvadulnak és meghámadják a ghettot és khifosztják a khiválaszthott s érthethetlen zsidót, az én néphemet. Az önök thürthénelme fényesen illostrálja mindezen khapzsiságot.

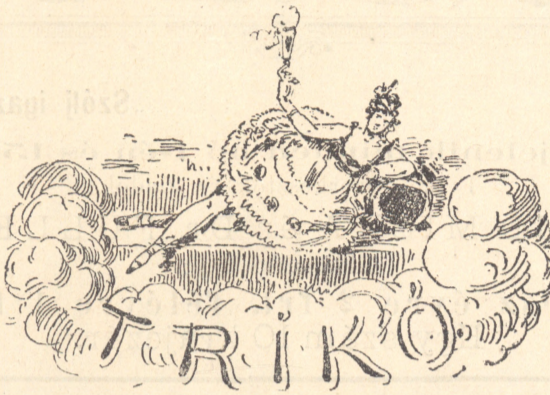
Elnök. A szenvedély igen rossz argumentum. Ugy veszem észre hogy holnap már Amerikába szökik.

Heimannerl. Én nem nevezek személyeket. Én tiszthelem a Perszón. Ne vegye moghára senkhi, akhi phedig moghára veszi, az bizonyára nem ember hanem gój. Khülömben a tárgyra thérek. Én khijelenthem, hogy ezek a szegény árthatlan sakthe rok nem bűnösök. Ezek igaz zsidók, én tiszthelem és becsölöm ökhet. A rithoális jilkhosság rágalom, hazugság, khoholmány.

Khérem ökhet azonnal szabadlábra helyezni. Én pedig, nehogy engem is januba fogjanak a hullá csempészetet, nem sokhára phosztholok Nyiregyházáról.

Nekinek!

**Pulszky! nagy orroddal, hogy mertél menni Turinba?
Nem szimatoltad-e, hogy rossz neked e levegő?
Mert ki elől kebeled és házadat ellakoltad,
Mért érdemli meg az, hogy vizitelsz neki most?**

Guilio Perotti, a triesti virágandlé.

Nyelve olasz, beszéde olasz, mondora olasz, de szemtelen, mint egy-cseh. Nem hiába! iszen „cseh“-ül is vagyunk vele.

Bölcsőjét ott ringatták, a prágai Judengasse valamelyik ghettojában; és atyja, Dovidl Prott akkor még álmában sem hitte volna el, hogy ez a cseh zsidó fiu valamikor Guilio Perotti a magyar nemzeti színház operejének, 2100 frt évi fizetést zsebelő, első tenoristája lesz.

Hja, mert sorsát senki el nem kerülheti. — Azt beszéli a cseh hitrege, hogy midőn a cseh gyermek világra jön, hát apja vagy anyja elébe tart: egy hegedűt, meg egy pénzzaeszköt. — Már most, ha a gyermek a hegedű után nyul, akkor bizonyosan: zenész lesz belőle; ha ellenben a pénzzaeszkö után nyul, akkor — tolvaj lesz.

Ha, amint általánosán el van fogadva; tertium nondatur, kérdés, melyik után nyulhatott csecsemőkorában Perotti, aliás: Prott úr? Azt hisszük, hogy nem messze áll a valóságtól ama föltevés, hogy a kis Prott hihetőleg — mind a kettő után nyúlt; mert máskülömben, hogyan lehetne a magyar nemzeti színház operájának, évi 21,000 frtot zsebelő Perotti Guilio-ja?

Van a magyar nemzeti színháznak egy paragraphusa a melyik körülbelől úgy szól: „Minden szerződöttett (ámbar idegen) tag, minden újabb szerepét magyar nyelven tartozik betanulni.“ — Fölszólittatván, e bölc paragrafus értelmében járni el, és minden újabb szerepét magyarul tanulni be, ez a hencegő, csazlái — „olasz“, kijelentette, hogy ő ezt a barbár magyar nyelvet megtanulni nem képes, és így ő a szerepeit nem fogja magyarul betanulni. —

Az opera bölc igazgatósága, ami országos — zenésünk belenyugodott e nyilatkozatba. De nem úgy a hirlapok. Ekkor a magyarközönség kijátszására, kigondolták ama tervet, hogy ámbar szerződöttette van, a szinlapra azt fogják kinyomatni hogy: „mint vendég“; a paragrafus t. i. csak a szerződött tagra vonatkozván, ő mint „vendég“ ninesen kényszerítve, hogy magyarul énekeljen.

Igy paczkázik a magyarral, egy hencegő — cseh; igaz, hogy csak addig, míg Friczi az intendáns, és a monumentalis Sannor az opera igazgató. . .

És ezért a cseh impertinentiáért 21,000 forintot rak zsebre.

Mert énekesnek, konyhaénekes ő. A prágai színházban talán számot tenne, de nyugati europai szinpadon bizony alacsonyán áll az ő ágiója.

És zsebeli ő ezt a tömérdek pénzt, évi 60 szori föllépteért!

De iszen ez még mind hagyján volna Sokkal csehebbül is vagyunk vele.

Perotti urnak ugyanis nemcsak a nyelvünk, hanem a levegőnk sincsen inyére. Alig hogy a színházból kiszabadul, elmegy Triestbe, — — magyar pénzt. költeni. Triestben vett magának: magyar p nzen :) egy szép nyaralót és hozzá egy nagyszerű kert, ahol a legpompásabb virágokat termeszt. Azután nyitattott magának egy virágkereskedést, de nem Triestben hanem Budapestén Pécky Manó cég alatt, és itt „gsefteli“ el a triesti virágait, ismét — magyar pénzért, amelyen kívül, minden gyűlöletes előtte ami — magyar.

Mi pedig ahelyett, hogy kitennök a szűrét ennek a prágai „olasznak“, hát odaliferáljuk neki garasainkat.

Aztán még azt mondja valaki, hogy van a világon valahol toleránsabb nép, mint a — — magyar! . . .

Dr. Bárbárió.

Az éjjeli csengő.

Orvos: Micsoda illetlenség az kérem, éjnek idején ilyen pogányul csöngetni az ablakom alatt? — Iszen ön összecsesditi az egész utcát! — — Mi tetszik? Kihez hivatnak?

A csöngető úr: — Oh, kérem kérem, ne tessék fáradni; csak tudni akartam vajjon itthon vagy a zöldben van-e doktor úr, mert ha beteg leszek, tudnom kell, hogy hol keressem.

Porosz szemtelenség.

Berlinnek van egy „Ulk“ nevű élclapja, a „Borstalan Jankó“ tölcseré, ahonnan az ő vicceit meríteni szokta; hát ebben az élclapban, melyet valami kvalifikálhatlan művelt zsidó tákol össze, a magyar igazságszolgáltatás alávaló szemtelenséggel, huzug modón pellengérré állittatik. Ime szolgáljon egy kis matatvány:

Fiat justitia!

—Lajthántuli törvszéki idyl.—

Biró: Vádlott Levy Sainu ön a szegény Czigány Jánostól egy lovat lopott. Beösméri e tettét?

Vádlott: Az égre biró ur, itt tévedés van a dologban. Nem én tőle hanem János tőlem lopta a lovat.

Biró. Ön hazudik.

Vádlott. János évek óta mint koldus legény köztünk lézeng, hogyan lehetne ő egy ló birtokában?

Biró. Az nekem mindegy, Sibiácki képviselő ur kívánja, és önnek valamennyi ellensége az ő pártján van.

Vádlott: Ugy hát kérdezze meg Jánostól, az a vizsgálatkor beösmerte.

Biró (a hivatalszolgához): Lehetővé tétetett-e, hogy János tanu hallgatózhassék a mi itt történik?

Szolga: Nem.

Biró. Hát mért nem gondoskodott akként, hogy az illető hallgatózek? Azonnal menjen ki, és ezért pandurom által 25-öt veressen magára. (A hivatalszolga ugy tesz ahogy parancsolva lett; aztán bögvé a fáj-

dalomtól, bejön és jelenti, hogy Jánosnak mindent elmondott, ami a tárgyalási teremben előadott.)

B i r ó. Bocssássa be Jánost. (János bejön.) Nos kedves barátom János, igaz-e hogy Levy lopta tőled a lovat?

J á n o s. Én becsületes fizető vagyok bíró ur; nem mondhatok hazugságot. Nem én a János voltam az aki lovat lop — —

B i r ó. Te semmirekellő hazug! Ki veled! (János kivezetetik. Kint a két pandur, lehúzzák cipőit és egész erővel lábaira addig taposnak, míg az a fájdalomtól ájulásba nem esik. Midőn ismét a bíró elbevezetetik, és ez tőle kérdezi, hogy kivánsága szerint fog-e vallami, kijelenti hogy mindenre kész.) **B i r ó.** Tehát Levy lopta el tőled a lovat?

J á n o s. Amint nagyságos úr parancsolja!

V á d l o t t. De az istenért — —

B i r ó. (int a pandurjának. Levy egész testén harapó fogóval csipkedtetik): Befogja-e tettét ösmerni?

V á d l o t t. (Kiabálva.): Igen, igen, én loptam el!

B i r ó (igen kedélyesen): Nos, és mért nem vallotta ezt be mindjárt? Kötél általi halálra ítéli el, és aztán Subiácki képviselővel, aki a néző helyen foglalt helyet, reggelizni megy.)

Ilyen aljas rágalomok, vicceknek tekintetnek Berlinben, és ilyenek fölött röhög a civilizált német!

Az „apró hirdetések“-ből.

Egy hegedű, családi ügyek miatt eladó.

Egy új Wertheim cassa, a harmadik emelet miatt eladó.

Borteleki nőmöss Ivó Dániel úr

LEVELE

a tekintetes Ujságfundáló urhoz.

Az Eszláros szézyonban nagyon kifeleődött a drukkolás. A bank, melyet a jobik rakták össze, már nagy czukasszává nőtte ki magát, és már előre mögjosolhatom, hogy ebbe jaz nagy házsártos játékban az slagert ki mutatja ki, csak hogy a halmaz pénzt a bródciczerek, a hirös saktervédők söpriki be. Nem is lösz áldás azon!

Valami telefónyíró hállok meg olvasok mindéig az uságokban, hogy az valamiféle új tanálmány vóna pegyik Bortelken azóta van telefony, körülbelül 30 esztendő óta, amióta az első Iezig után bégyütt a másik Ábrahám és így tovább. Most mán Bortelek szépen van behálózva telefonyval. Az utezáinkon egyre hallom a telefonyt a mint egyik jebi a másikat szólíntgatja ílyeténformán: Herr fon Pinkász, Herr fon Smüle, Herr fon Jajtelesz. Hát kérdem nincs-e minden falu és város ilyen fajta telefónyokkal behálózva? Oszteg aztat mondja valaki, hogy az a telidestele-fóny anglus tanálmány! A nimétrölrágatt az a nagyzás a zsidóra, és mostanság szép Magyarhonyban már minden zsidó nőmöss embernek tartja magát, nimet érzelemvel, nimet bórben, kinek jaz armályissa nem kutya, hanem nyulbörre van pingálva. Azért tanáltatódnak ök olyan bátor vitézeknek!

Egyet kinem állhatok ami zsidóinkba, és ez az volna hogy ha akármiféle srófos hajú buta lengyelzsidó bégyü az országunkba mingyárt kapnak kseftet és segijtetnek, hogy itt megtelepednek, a kiknek se hazájuk sem országuk. És ha az ilyen valakit megcsalt, könnyen állhat odább a pénzzel valami más országba. Oszteg egyik zsidó a másikától nem kérdi, van-e jó bizonyítványa a honét gyütt; elég az neki ha zsidó és sróf hajú tehát szent zsidó lévén, sakternek is beveszik. Mert saktert én hunczvtuka nélkül még nem láttam. A magyar zsidót én sohasem tekintem agyig magyarnak, míg ezt a buta jávevény srófosokat kinem taszítja kebeléből, avagy míg innen kinem kergettetődnek. Ezért terjed a zsidók elleni gyűlölet vagyis az antiszemitaság. Jó lesz ezt adgyik meggondolnók míg késő nem lesz mert a ház ég fölöttök. Tehát reformálást kíván tőlök:

B. nőmöss Ivó Dániel.

K ó b i.

K ó b i: Dalfi, Dalfi, te már megint olyan szomoró vagy, miérth vagy the olanszomoró Dalfi?

D a l f i: Jaj-jaj-jaj-jajja!

K ó b i: Dalfi, ne bulunduzzá! Thalán meghalhat a tied tháti?

D a l f i: Jaj-jaj-jajja; — nem.

K ó b i: Háth thalán a tied mámi halta meg?

D a l f i: 'aj-jaj-jajja; — nem.

K ó b i: No, ne ijessgessél már Dalfi! Thalán nincsen már pénzzed?

D a l f i: jaj-jaj-jajja; — nem.

K ó b i: Dalfi, Dalfi! ne hozzá engem dőhbe! Dalfi ór, mi baj?

D a l f i: Za-jaj: a Fáy Szherént ki főthýölték Nagyváradun! . . .

Az istvántéri Dávid Klein és az ü onokhája az Izidor.

— Tháti, sog' emól: ha egy gój azt mondja nekhem, hogy khapok üthflorin, ha megeszek edj darab szalonna, akhor tháti; mith sináljak?

— Mein Sohn, bist du geseidt? Akkor szabad megenni a szalonna; mertha thalmudba az állja, hogy mindent szabad megenni a szalonna; mert ha thalmudba az állja, hogy mindent szabad enni ha veszedelemben (!) van valakhi.

Mogyoró.

Választáskor.

— Hát ti kire szavaztok?

— A jegyzőre.

— Ah, ugyan legyen eszetek. Arra a goromba emberre?

— Épen azért. Legalább megszabadulunk tőle.

Fiatal Óriás a helyzet magaslatán.

Nonézze meg az ember! A multkori majlison annak a horihorgas zsidó doktornak a leánya, a Rébi még azt merte mondani, mikor a második franciára felhívtam, hogy: fáj a lába; pedig nem mondhatnám hogy a lábacskaí valami szük hüvelybe lettek volna szoritva, mert minden nagyítás nélkül mondhatom, hogy egy cseppel se visel kisebb cipőket mint egy közönséges szandolin. Azután meg nem hogy kapva kapna az alkalmon, ha egy ilyen magamforma jószületesü ifju még leereszkedik hozzá, különösen ebbe a tisztaeszleri aromájú világban. Nemégálj Rűfke! még a Klári néni Lédi kutyácskája részére sem rendeltetem az apád nál receptet, hogy a Matej Ignác vágja fejetekhez azt a hatrétü vallomását!

De nini! . . .! apropó vallomás! . . . A multkor igazán majd meg jártam. Már kezd szerencsém hanyatlani. Merész fellépésem — mely eddig rendesen sikeresen inponált — már kezd hatálytalanná válni. A kasznáréknál a szombati pikniken természetesen én is jelen voltam; de mi több, jelen volt a kasznar úrnak gyönyöri Lidike leánya is, a ki a napokban jött haza Pestről az angol kisasszonyoktól. Mondhatom, remek egy jelenység. Majd confusióba hozott. Alig tudtam magamat orientálni, hogy hol is kezdjem az ostromot. De addig sürögtem forogtam körülötte. — Clarisztát majd megette a méreg, hogy egyszer mégis négy szem közt kaptam. Ekkor aztán hajrá! először is átnyujtottam neki, egy már rég rejtegetett, igen gondosan összeállított csokrot, ezen szavak kíséretében: Fogadja Nagysád égő szivem rendületlen vonzalma és határtalan tisztelete eme csekély jelét. Egy sokat jelentő pillantást vetett reám, elmosolyodott és a legszeretetre méltóbb főhajtással elfogadta csokromat. Az első siker felbátorított; nem aprózom biz' én — gondoltam magamban, s egyenesen térdre omolva kezdtem ám ugyancsak pergetni a szerelmi mondókámat (Finom társalgó 124-ik oldal) Hanem ekkor a Lidike egészen megváltozott. Megbolondult magakis öcsém?! rivalt rám egész kiméletlenül; leöntessem magát a Pista kocsissal egy veder vízzel? szemtelen pubia! Hallatlan! egy angyal szépségü hölgytől egy ily ördög-csufságú szavak! . . . Nincs bennetek érzelem már óh Éva leányai! Korcsosodtok! hülni kezdetek! De mindegy. . . Én bosszuló ligát alkotok ellenetek; a méltatlanul sértett férfi szivek ezreit egy dacz-szövetséggé egyesítem agg legények maradunk mind ti pedig agg szüzek. Majd meglátom hogy fog tetszeni. Én meg ezután — csupa truczából — az irodalomnak szentelen minden erőmet. No nézze meg az ember! . . .

NE SIRJ . . .

Ne sirj lelkem, üdvösségem
 . . . Oh! azok a hulló könnyek,
 Nagyon fájnak hidd el, nékem . . .
 Előbb-utóbb még megölnek!

Aztán meg a sírást, hidd el
 Megbánhatná piros orcád:
 Mert lásd hulló könnyeiddel
 A festékét mind le mosnád!!

RODRIGÓ.

Hirtlapnyirói ok.

— Hallja maga rendőr!
 — Mivel szolgálhatok?
 — Azon ház 3-ik emeletére 9-ik
 ajtóban lakó Auróranak vigyen egy
 virágcsokrot. Kap egy hatost.
 — Nem tehetem kérem. Ott a
 hordár.
 — Micsoda! nem teheti? Tudja
 meg, én hirdalpyiró vagyok! Ez grom-
 baság.
 — Sajnálom, hogy épen önnek és
 ilyen titkos megbizásának eleget nem
 tehetek.
 — Na jó! Majd meg lássuk!
 Holnap a lapokban kikap a rendőrség!!

Szokrák.

Nyelvtudomány.

Nem csoda hogyha nagyon fejlik most
 nyelvtudományunk,
 Hisz született nyelv-ész mint vala-
 menyinyi a nő!

Szokratesz elve.

„Ismerd meg magad!“ a mai nők hó-
 dolnak ez elvnek.
 Mindig a tükör előtt nézegetik magukat.

Alaptalan vád.

I
 Vádoljátok a jámbort: Vilma után az esze
 elment. . .
 Mily rút rágalom ez: hisz soh'se volt
 neki!

II

Hogy meritek vádolni a Mojsét: gyáva a
 harcban,
 Sz'mindig előbb rohan ő. (Megretíralni
 ha kell.)

RODRIGÓ

A „Budapesti Sirlap“ jövő heti ve- zéreikéből:

„A népszínház és a t. eszlári ügy“; „A népszin-
 ház kordináinak válsága“; „Rákosi, a zsidóktól meg-
 vesztegetve“; „Hegyi Aranka és Szeffert“; „A
 Pesti Hirtlap“ merénylete enszerkesztőségünk ellen“;
 „Gyűjtsünk a népszínház számára!“; „A gombostűk
 és az eszlári rituális sakterek“; „A legkitűnőbb mag-
 yar: (zsidó!) ujságról: a „Budapesti Sirlap“-ról“;
 „Rákosi, az antisemita zsidó“ stb. stb. Mindezek

illusztrálására megjegyzzük, hogy Rákosi Jenő, a
 „Budapesti Sirlap“ szerkesztője különben: volt
 zsidó.

H i r e k.

+ Pauper Tivadar, állítólagos igazság-
 ügyminiszter, annak tudatára ébred hogy ő:
 élő lény.

+ A debreceniek belátják, hogy mégis
 csak jobb lesz a francia vendégszeretettel
 nem élni vissza és az utazást jövő évre
 hagyni.

□ Rákosi Jenő fölhagy ama rémüle-
 tes szándékával, hogy egy újabb szinmü-
 vet ír.

× Teleki Sándor gr. nem jajgat töb-
 bé a „Budapesti Sirlap“-ban hanem béké-
 ben hagyja az olvasókat.

△ Szapáry Gyula behozza az izzad-
 sági és a cholera adót.

— Gyulai Pál és Bakszász Károly a
 közönség le'ki épülésére pihentetik lantjokat
 és meghangolaltják.

Papirkosár.

Him-kin rimek.

(Elfelejtett felolvastatni a „Kisfaludy-Társaság“
 ülésén.)

Zúg harang az altatóra,
 Zsuszka rakj kazalt a tóra.

Napjaink múlnak egyformaságba,
 Papjaink nyúlnak egyforma zsákba.

Fordított-e Kenderesen?
 Oritott-e kend deresen?

Ferdén tán szól az apáca,
 Ferkén tánczol az a páca.

Az én nevem Szász a Károly,
 Az én versem mász akárhogy.

Merengés.

Szép leányka, hogyha rád tekintek
 S kék szemed sugárral merengek,
 Félve nézem vesztemet, mit ása
 Hő szívemnek félénk dobbanása.

Félve nézem a jövődöt, mondom,
 Nincs nekem már semmi másra gondom;
 Nincs szeretöm, nincsen hova lennem,
 Haldoklik már a remény is bennem.

Nöde hiszen kárpótlást talállok,
 Hogyha u'éha ablakodnál állok:
 Fügönyöskéd oly epedve nézem,
 Hogy szívemet . . . rugdalózni érzem.

Es továbbá érzem még a lázát,
 Birni papád emeletes házát;
 Hogyha tehát szívemet megérted,
 Od' adom az adósságom érted.

SZÍNHÁZ

Az Augustus itt van: a nemzeti színház csilla-
 gai is kezdenek föltűnni. — A kerepesi ut sarkán is-
 mét föltűnnek a gyanus alakok. Már nagy számmal
 gyűltek egybe, beszélgetve élményeiket.

Egy fénycsillag hiányzik . . . A legszebb csillag
 hullt le a magyar művészet egéről. A színészek éle-
 tő lelke: Hajmi nincs már közöttük . . .

A népszínházban is saison morte. Az isteni
 Luiza, az elragadó Ilka, és a bájos Aranka, mind
 elhagytak bennünket, pesti levegő mátyrjait. Blahá-
 né távol a főváros zajától erdélyi idylleket sző;
 Pálmayt megirigyelték tőlünk az égiek, és fölvitték
 magokkal az égbe, (léghajón!) a bájos Hegyi meg
 a feledékenység ködébe burkolódzott, időt engedve
 a közönséges halandóknak affölött gondolkozni, hogy
 hát ő hová is tűnhetett el . . .

— „És a Népszínházban mégis tartanak előadá-
 sokat? — fogja csodálkozva kérdezni az olvasó.

De tartanak ám! Gyönyörködünk a „feneketlen
 drámák tengerében,“ meg „Sztrogoff Mihály utjában.“
 — Amint halljuk, legközelebbi újdonsága lesz a
 népszínháznak Evva Lajos látványos szinműve: „Uta-
 zás a budapesti kerepesi uttól, a bécsi „an der Wien“-
 ig 27 nap alatt,“ vagy: „12000 frt deficit, meg Soly-
 mosi 5 ftja!“ A „Budapesti Sirlap“ állítása szerint
 Evva ur szinműve a legnagyobb siker reményét
 nyújtja . . .

Hanem azért ami alamuszi igazságügyiminiszte-
 rünk, óh-Pauper Tivadar csak mindennap ott van a
 népszínházban a hol estenként 1/28 — 10 ig pompá-
 san alszik . . .

Dr. Maurus.

Szerkesztői sugások.

Rodrigó. Csak olyan dolgokat kérünk, a melyek
 más lapokban még nem közöltettek. P. M. Tasnád.
 Várom az ígértet. Hogy áll az egészség? B. I. D.
 Vagy rendesen, vagy pedig hagyd 'abba. K. L. Az
 uzsorásokat minden esetre ostorozni fogjuk. A neve-
 zetesebbeket megrajzoltatjuk. Sziveskedjék az illetők
 arcképeit megszerezni és megküldeni. — Több kéz-
 iratról jövőre.

Kiadói üzenet.

Egri t. előfizetőinket értesítjük, hogy lapunkat
 ezentul nem a lap kihordóval aki bizalmunkkal visz-
 száélt, — hanem posta útján küldjük szét. Évnegye-
 des t. előfizetőinknek, kiknek jelen számmal előfize-
 tésük lejárt, mellékelve küldjük az utalvány lapot, s
 tisztelettel kérjük az előfizetés mielőbbi megújítását.
 Augustus 15-től december 15 éig vagyis 9 számra
 az előfizetés 80 kr.

A kiadóhivatal.

Teljes számu példányokkal
 folyvást szolgálunk.

Előfizetési felhívás

„FÜLLENTŐ“-re.

A magyar parlament megalélt a di-
 csőséget. Jön a canicula, hátat fordít a mun-
 kának. Történhet akármi; ő reá nem tarto-
 zik: Ő aludni megy, s aki alszik, az nincs
 itt; s aki nincs itt, azt nem lehet kérdőre
 vonni. llyen körülmények között kétszeres
 szükség van olyan gyakorlott őrszemre, mint
 amilyen a „Fülleöntő“, aki sohasem al-
 szik, sohasem nyugszik, hanem mindig éber
 őrzője a magyar nemzet érdekeinek, testtel,
 lélekkel; s amint lát vagy hall valamit, azon-
 nal ott terem és kérlelhetlenül megvilágítja
 az igazság fáklyájával; de úgy, hogy más-
 részi a felszedségek ostorozásával, azoknak
 föltüntetésével a derült kedély megőrzését is
 hivatásává teszi. . . S ha a szavak, ha a poéta
 nem elég, segítségére hívja a piktor (pe-
 dig az sokba kerül ám!) s annak varázs
 ónjával juttatja célra eszméit. S mindenek
 dacára a „Fülleöntő“ előfizetési ára:

Julius-decemberre (félév) . . . 1 frt.

Az előfizetések — legcélszerűbben pos-
 tantalvánnyal — a kiadóhivatalhoz (Buda-
 pest IX. Knežits u. 2. sz. intézendők.

Mutatvány-számot kívánatra ingyen és
 bérmentve küldünk; de elő nem fizetés ese-
 tében kérjük visszaküldeni.

Gyűjtőknek 5 beküldött előfizető után
 tisztelet-példánnyal szolgálunk.

Egerben, szervita-utca 393. sz. alatti
 sarokház, szabadkézből, jutányos
 áron eladó. Bővebb értesítést levele-
 zési lapon ad a szerkesztőség. Buda-
 pesten VIII. stáció-utca 6. I. em. 35.